

POHJAMUTA

1/2003

Saaristomerén Sukeltajat ry.

HINNASTO

Perusvälineet hinnat euroina

Perusväline setti sis. maskin, snorkkelin	80
Mares umpik. räpylät	
Umpikanta räpylät Playa, Stratos ym.	40
Avokanta räpylät Blades, Reeflex, Idea 3	80
Maskit Abyss, Idea, Look, Asia, Deep	34
Optiikkalinssit maskiin 1 kpl/	20
Snorkkelit Star, Air, Flex Purge, kaikki	10
Valomaski	100

Liivit ja pullot

Protour	420
Vector	340
Krio	168
IST-5000 Teknopro	300
12 L teräs 200 bar (porsas)	220
12 L teräs 300 bar, 8 L teräs 300 bar	270
15 L teräs 200 bar (porsas)	220
10 L teräs 300 bar	270
Tuplapullot 200/300 bar	590

Regulaattorit

Mares Abyss MR 22 200/300 bar	300
Jetstream 300 bar	300
Spiro Arctic jäätymissuojalla 200 bar	300
Apex TX-50 Servere 200/300 bar	303
Oceanic Delta Sub-zero, Oceanic Gamma DX-3	250
TX-200 Apex	340

Laitepakettitarjoukset

(sis. pullo, liivi, regu, octo, combo)	
Arctic 200bar./300 bar, Apex 300 bar	900
Abyss 22 300 bar, Oceanic Delta	900

Valaisimet

Tekno Pro 50 W ladattava	300
Oceanic	350
UK-15 W	100
Strobo-vilkku/SL 4	40
UK-6	50
Tekno Speleo	300
Laser Stick	20

Metallin etsimet

Fisher 10 Pulse	4708
Perässä vedettävä. Säde 4 m	
Fisher 6 Pulse	841
Fisher CZ-20	1093
Fisher Gold Bug. Kullan etsintään	992
Fisher 1280	841

Puukot

Polar iso	40
IST	34
Seeman, Keramic puukko	40
Jakoavain puukko	20

Octot

Arctic, Apex TX-40	120
Apex TX-50	130
Conshelf 22	40
Jetst	100

Mittarit ja combot

Combo sis. paine ja syvyys mittarin, kompassi	135
Combo sis. paine ja syvyys mittarin	101
Kompassi ranne SK-7	50
Painemittarin letku	34
Painemittari	59
Syvyysmittari, Ponymittari Apex	40

Tietokoneet

Spyder	336
Favor Airlux 300 bar Suunto	250
Stinger	500
PC-Interface + ohjelmisto	120
Vyper	336
Copra	500

Sukelluspuhelimet

Buddy Phone STX-100 langaton pinta puh.	1000
Buddy Phone Agan soviteella	400

Varaosat

Mares Kello 200 m, Mares Paineilmaharppuuna	100
Citizen Promaster	100
Narukela 100 m, AGAn Paineiletku,	
Paineilma hälytyn	50
Regulaattorin ja mittarin letkut	25

Sulkavantie 218, JUVA
puh. 015-452 902, 050-517 8351

TUOTEKUVIA NETISTÄ:

http://members.tripod.com~wasser_spielen

KAUPPA-AUTO TURUSSA AKSELINTIELLÄ JOKA KUUN ENSIMMÄISENÄ TORSTAINA

PUHIKSEN PALSTA

Taas on yksi vuosi lähes vierähtänyt ja on uuden toimintasuunnitelman aika. Ajat muuttuvat ja niin pitää seuran toimintojenkin sen mukana. Seuramme on junioritoiminnan osalta kuivettunut täysin. Allasvuoroillamme laitesukeltajien vuoroa lukuunottamatta on lähes tyhjä. Kuitenkin juuri näihin osioihin seuramme toiminnat on suunnattu ja niitä tulisi aktiivisesti tukea. Seuramme on tähän asti toiminut kokonaisuudessaan vapaaehtoistoiminnan pohjalta, joka ei välttämättä enää tule onnistumaan. Uusi johtokunta onkin vaikeiden päätösten edessä toimintaa elvyttäessään. Uusia muutoksia seuratoiminnassa pitää toteuttaa nykyistenkin toimintojen ylläpitämiseksi.

Muutoksia on jo tapahtunut; ennen kaikille vapaat allasvuorot ovat muuttuneet harjoitusvuoroiksi seuran jäsenille. Enää millekään harjoitusvuorolle (ei myöskään keskiviikkoiltoihin) ei voi osallistua ilman kaupungilta lunastettavaa harjoituskorttia. Seuramme vuorot toimivat nyt aivan kuten uimaseurojen allasvuorot. Harjoituskortin osoittamalle harjoitusvuorolle voi osallistua ainoastaan rekisteröityneet käyttäjät. Allaskortin hinta keskiviikko illoille on tänä vuonna 28 euroa, mitään alennuskortteja tai työpaikan kustantamia uimalippuja ei sen yhteydessä voi käyttää. Hinta on myös aina sama harjoitusvuorokortille anomisajankohdasta riippumatta, voimassaoloaika sille on syyskuuhun 2004 asti.

Seuramme on syyskuun alusta hankkinut uudet tilat seuran varusteiden säilyttämiseen. Tilat sijaitsevat Saippua Centerin tiloissa Ruissalon tiellä. Toistaiseksi hallia on kunnostettu talkoovoimin ja tila pyritään saamaan käyttökuntoon vuoden loppuun mennessä. Suurkiitokset kaikille talkoihin osallistuneille. Toistaiseksi isokompura vielä pysyy Linnankiinteistössä, mutta myös sen siirtoa uusiin tiloihin suunnitellaan.

Vuosi 2004 on seuramme juhlavuosi, se täyttää täydet kolmekymmentä vuotta. Juhlitaan seuraa tekemällä tulevasta vuodesta toiminnallisesti aktiivinen vuosi.

Petri

Kurssit

Seura järjestää perinteisesti P1 kurssin maaliskuussa 2004 ja jatkokursseja tarpeen mukaan.

Kortin uusiminen

Kortin voi uusia **viideksi** vuodeksi kerrallaan, jos normaalit myöntämisedellytykset lähinnä lääkärin todistus ja ajan tasalla oleva sukelluspäiväkirja ovat voimassa. Ota yhteyttä seurasi koulutusvastaavaan, joka lähettää SUSL:n toimistoon kortin uusittavaksi.

E-mail

Jos haluat mukaan seuran sähköpostijakeluun, lähetä sähköpostiosoitteesi osoitteeseen sukellus@saaristomerensukeltajat.fi

*Kannen kuvassa kevään P3 kurssin avovesisukellusta valvomassa Petri ja Pasi.
Kuva: Harri Urho*

SUKELTAJANALUN TUNNUSTUKSIA: KOKEMUKSIA P1-KURSSILTA

Eräänä kevättalven iltana ajattelin muuttaa maailmaani kertaheitolla. Päätin piristää iltapuhteitani juomalla jokailtaisen vesilasilliseni nenän kautta. Istuuduin keittiön pöydän ääreen, laitoin snorkkelin suuhun, painoin kasvot vettä täynnä olevaan vatiin ja yritin hengittää. Kolmannen nenäni kautta juomani desilitran kohdalla ymmärsin toimissani olevan jotain pahasti vialla. Eihän minun pitänyt kostuttaa nenäni sivuonteloiden limakalvoja raikkaalla turkulaisella vesijohtovedellä, vaan tarkoituksenani oli harjoitella veden alla hengittämistä ilman maskia laitesukelluskurssia varten. Mutta ihmisen anatomia oli päättänyt toisin. Tein yksinkertaisen kokeen nenän ja nielun yhteydestä. Kun suun kautta vedetään ilmaa sisään, vedetään ilmaa sisään myös nenän kautta. Tässä tapauksessa se vain sattui olemaan vettä. Herkullista. Tehtäväkseni jäi muuttaa tähänastisen elämäni aikana hyväksi havaitsemani mekanismi ja lopettaa hengittäminen (juominen) nenän kautta. Eipä auttanut muu kuin harjoitella.

Ja harjoitella sainkin. Niin vadissa kuin altaassakin ainoana lohtuna ajatus, että joka vuosi kymmenkunta ihmistä kokee saman ja miettii, mikä kumma heidät sai sijoittamaan säästönsä laitesukelluskurssiin, eli siihen, että voi kokeilla kymmentä erilaista tapaa saada vettä nenäänsä. Kun kouluttaja avaa äänijänteitään korvan juuressa karjumalla, tuntuu lämpimässä ja ah, niin hiljaisessa

Punaisessa Meressä snorklausretkellä tai lähipubissa pienessä nousuhumalassa tehty päätös sukelluskurssin käymisestä erittäin kaukaiselta. Mutta mikä kumma minut saikaan mukaan laitesukelluskurssille ja tekemään jotain niin käsittämätöntä kuin harjoittelemaan hengittämistä pää vadissa?

Roikuin juniorivuosina veljeni mukana oppopalloharjoituksissa ja eräänä syksyisenä iltana satuin samalle harjoituskerralle laitesukeltajien kanssa. Oudoista veden alla paikoillaan pysyvistä ja ilmakuplia päästelevistä kummajaisista hölmistyneenä en katsonut mihin uin ja kumautin pääni paineilmapulloon. Törmäyksen jälkeen sain palkaksi kasan vihaisia huitomismerkkejä (jotka vuosia myöhemmin ymmärsin asiallisiksi oletko kunnossa -kyselyiksi). Siitä lähtien, liekö sitten syy päähäni tulleessa iskussa, tuijotin silmät ihailusta suurina laitesukeltajia ja päätin että joskus minäkin vielä sukellan. Mutta raavaiden miesten altaan reunalla kertomat kauhutarinat sukeltamisen vaikeudesta ja fyysisestä raskaudesta saivat minut toisiin aatoksiin ja päätin mennä kurssille vasta hieman vanhempana. Lopulta idea jäi vuosiksi, kunnes viime syksynä matkustin Egyptiin ja näin ystäväni pulauttavan laitteiden kanssa Punaisen Meren syleilyyn yhdessä saksalaisten, keskivartalon kohdalta hieman pyörityneiden, vanhempien herrasmiesten kera. Silloin ymmärsin sukeltamisen olevan ihan mahdollista puuhaa ja päätin toteuttaa vuosien takaisen haaveeni. Heti Suomeen palattuani tar-

tuin intoa puhkuen puhelimeen ja soitin seuramme koulutusvastaavalle. Juhlallisella äänellä ilmoitin tulevani laitesukelluskurssille. Vastaukseksi sain ystävällisen mutta tuskastuttavan rauhallisen kehotuksen soitella puolen vuoden päästä uudestaan – jos vielä kiinnostaa. Kihisin kiukusta. Miksei kurssia voi järjestää NYT HETI?! Hetken aikaa seinää potkittuani rauhoituin ja maltoin odottaa muutaman kuukauden. Ja ne olivatkin elämäni pisimmät kuukaudet.

Kun lopulta pääsin kurssille, homma osoittautuikin vaikeammaksi kuin luulinkaan. Mieleeni ei ollut juolah-tanutkaan kuinka teknisiä sukellusro-mut voivat olla. Uutta oli myös tut-tavuus tuon paineilmaa tuottavan, kummallisen sukeltajan ystävän, kumpan kanssa. Myös itse sukelta-minen osoittautui muuksi kuin pelkäksi veteen pulahtamiseksi. Ensimmäisellä allaskerralla laitteilla onnistuin vain villiintynyt katse silmissäni ajattele-maan: "Hei mä hengitän! Hei kaverit katsokaa, mä oon veden alla ja piru vie, mä todellakin hengitän!!" ja vii-meisillä allaskerroilla sitä jo mielti ih-meissään: "Hymph. Kui mä nyt tollai. Kyllähän mä pystyn pää alaspäin väli-vedessä ilman maskia ihan hyvin riisumaan ja pukemaan mun varusteet yhdellä kädellä. Noo-ouu problem." Avovesiin pulahtamisen jälkeen taas luotto omiin taitoihin upposi pohja-mutiin. Altaassa tehdyt harjoitukset saivatkin aivan uutta lisävaikutusta kun ympäröivän veden määrä lisääntyi, lämpötila tippui alle kahdeksan asteen ja näkyvyys katosi itsenostatet-tuun mutapilveen.

Seilissä 17.–18.5. tehdyt kurssin avovesisukellukset ja varsinkin matka hinaaja Kemi 1:llä Vuoluodon ran-

nassa lepäävälle Nordö-hyllylle tarjo-sivat ensikertalaiselle ikimuistoisia kokemuksia. Täytyy myöntää, että melkein neliasin koko regun lertkuin-teen päivineen pelkästä kunnioituk-sesta, kun silmiini osui ensi kertaa Nordön perän varjo. Läheisten kau-huksi ensimmäiset avovesisukellukset tuottivat myös jatkuvan sukellusta-rinapuhetulan. Avovesien jälkeen kähisin kylmettyneellä äänellä sukel-luksilla tapahtuneita kömmähdyksiä. Eniten hilpeyttä kuulijoissa herätti kertomus siitä, kuinka olin onnistu-nut uimaan kompassi kädessä kah-deksikkoa laiturin päässä sukelluspa-ri ja kouluttaja perässäni, tai kuinka olimme sukellusparin kanssa ihaileet pohjasta löytynettä kalanraadon jään-teitä ylhäältä ja sivuilta, edestä ja ta-kaa, sekä kaiken kukkuraksi kuvan-neet niitä. Lopullisesti uskottavuute-ni menetin tuttavieni keskuudessa kun kerroin, kuinka hienoa oli ollut kun olin nähnyt ensimmäistä kertaa kalan, aidon suomalaisen vapaana kasvaneen ja vapaana eläneen kalan!

Avovesillä myös selvisi, että monta metriä vettä tulee vielä jättää päänsä yläpuolelle ennen kuin P1-kurssilta juuri kuoriutunut uskaltaa itseään sukeltajaksi kutsua. Paljon on vielä opittaava, monta kokemusta edessä, mutta monta hetkeä on jo takanakin. Antoisimpina kokemuksina kurssilta löytyi mukana olleiden ihmisten moninaisuus sekä yhteen hiileen puhalt-taminen ja kaveria ei jätetä -henki. Joukkoon mahtui niin ekologi ja va-raosamyyjä kuin lääkäri ja koululai-nenkin. Ja päivän päätteeksi kaikki istuivat tyytyväisinä pulisemassa yh-teisistä kokemuksistaan.

Ilmankulutuslaskujakin harjoiteltiin yhteistuumin, sillä välillä ne tuntuivat

ylitsepääsemättömän vaikeilta, eikä yksin siksi, että kyseessä olivat ensimmäisen asteen yhtälöt. Muiden onneksi mukana olleen ekologin päässä napsahti hehkulamppu päälle ja käytännön esimerkki poisti laskuvaikkeudet: kun laskettiin yhtälön avulla kuinka monta batterykossua ja tummaa olutta lompakosta löytyneillä pennosilla sai yhteensä, eivät yhtälöt enää tuottaneet ongelmia. Kun samaa metodia sovellettiin ilmankulutuslaskuihin, homma sujui hetken päästä kuin uinti kampelalta. Allaskoettakin juhlittiin porukalla aamun pikkutunneille asti. Samalla myös kurssin nimeksi valittiin Onewaydivers monien hyvien ehdotusten joukosta (mm. Verkkomerkit, Paineentasajat, Twelvepack, Ilkastajat). Myös avovesiviikonlopun alkajaisiksi porukasta löytyi biletyksintä ja viu-

hahtelua enemmän kuin tarpeeksi, mutta seuraavan päivän kolmen sukelluksen jälkeen, arvoisan pääkouluttajamme ennustusten mukaan, porukasta hiipui vauhti heti alkuunsa ja lähiympäristön onneksi tasainen kuorsaus kuului jo puoliltaöin.

Lämpimät kiitokset vaivannäöstä ja kärsivällisyydestä koulutuksessa mukana olleille (Anne, Pasi, J-P, Ismo, Mika, Jakke, Harri ja Ilkka) sekä ennen kaikkea, erityiskiitokset kurssin pääjehulle, Petrille.

Antoisia sukellushetkiä Onewaydiversien puolesta toivotellen,

Anne Timonen

P1-kurssilaiset. Alhaalta vasemmalta Topi, Juha, Ville ja Antti M. Ylärivissä allekirjoittaneen kyynerpään takana hymyilee Sanna ja toisella puolella Tapio S. Pikkukuvassa Jane, Viivi ja Antti P. Kuvista puuttuvat Marina, Tapio V. ja Mikko.

Narvik 2003

SALDO:

Viinaa kaadettiin viemäriin, makkarakas-tike syöty, lautaset loppu kesken, regun uloshengityskalvon muovisuoja hävis, hanskat hävis (löytyi ristoreippaan kassista Turus); Maukan puvun täyttöletkun liit-timen O-renkaan mailit tuli täyteen; Iznogoodin puku pysyy kasassa jeesusteipillä – vuotaa reippaasti, Pekkaismon pu-vun täyttöventtiili anoi ja sai turvapaikan Narvikin satama-altaasta, P&P sukekkasit kului puhki, Bodössä hävinnyt varalampu löytyi. Siinä reissu lyhyesti.

ALOITUSKUVIOT:

PERJANTAINA 5.9. klo 18 ja 19 välillä kaksi autokuntaa käänsi kokan kohti pohjoista. Viimeinen kyytiläinen poimittiin mukaan 8-tien levikkeeltä vähän ennen kahdeksaa. Kuskeja vaihdettiin noin 300 km välein. Reitti kulki rantatietä Oulun ja Tornion kautta Ylitornioon (muutama ikävä tietyöpätkä Tornio-Ylitornio välillä), sieltä poikkinainti Övertorneåän, edelleen Överkalixiin ja Jällivaara – Kiiruna – Narvik. Perillä oltiin lauaintaina aamukymmeneltä paikallista aikaa.

Koska leirintäalueen toimisto aukesi vasta klo 11, jatkoimme Narvikin satamaan. Allekirjoittanut määrättiin vapaaehtoiseksi yhteysmieheksi satamakonttorin suuntaan. Sinne hävisi kaikki 50 kurnuani.

Narvikissa on kaksi luiskaa veneenlaskua varten, kumpikin usean kilometrin päässä satamakonttorista. Toinen kumppari oli kuljetettu rullalla, joten sen lasku onnistui suoraan kelluvalla laiturilta. Sulun kumppari liu'utettiin ko. laiturille vievän rampin kaiteita pitkin, ja kannettiin viimeiset 2m.

Kun veneet oli laskettu, palasimme Narvik

Camping:in, maksoimme 2 tupaa viikoksi etukäteen ja asetuiimme taloksi. Ruokailun ja -levon jälkeen päätimme kastella puvut ja painuimme rantsuun.

I VAI 2 HYLKYÄ ENSIMMÄISELLÄ SUKELLUKSELLE?

Ensimmäiseksi kohteeksi valitsimme *Stråssan* ja *Martha Heinrich Fisserin*. Molemmat ovat yli 100m (malmi)rahtialuksia noin 24m syvyyttä, brykät on räjäytetty pois, mutta muuten likimain upotuskunnossa. Alusten välissä on opasköysi. Jartsan kanssa aloitimme varovasti ja tyydyimme kiertämään pelkästään *Stråssaa*. Seiparvi lyhensi näkyvyyttä

hetkittäin varsin tehokkaasti, meritähtiä näkyi runsaasti. Paikalliset korvameduusat (*A. aurita*) olivat ø yli 30cm. Aurelioiden lisäksi vedessä oli erittäin runsaasti pienempiä (5-50mm) meduusoja, jotka ovat kuin suoraan Abyssistä.

Osa hyljistä on poijutettu virallisilla hylkypoijuilla: poijusta menee pohjaan paksu touvi, josta haaraantuu noin 5m syvyydessä mehukannukohoin varustettu köysi hylkyyn.

Illalla grillasimme makkaroita kodassa. Hyvin maistuivat.

KUKA TARKKAILEE KETÄ?

SUNNUNTAINA 7.9. sukelsimme jälleen *Strässalla/Marthalla*. Tutkin juuri *Marthan* keulaan kiinnittyneitä otuksia, kun äkkäsin teevadin kokoisen silmän tarkkailevan

minua kosketusetäisyydellä. Iso turska oli tullut tarkastelemaan rauhanhäiritsijöitä. Tyydyttyään uteliaisuutensa se siirtyi sivummalle. Ehdittyämme näköetäisyyden päähän kylkeä pitkin tuli toinen turska vätämään turistikierrosta. Se opasti meitä puolensataa metriä, kunnes luovutti vastuun seuraavalle turskalle. Tämä oli vähän ujoa sorttia eikä halunnut enää jatkaa opastusta.

Jatkoimme omin nokin. Kurkistelimme kannen yläpuolisiin hytteihin ja yhdestä

löysin ihanan kylpyammeen. Käytin hyväkseni tarjotun mutakylvyn. Vinkkasin Jartsan paikalle ja elekielellä pyysin pesemään selkääni. Jartsa ymmärsi väärin. Jatkoimme kierrosta.

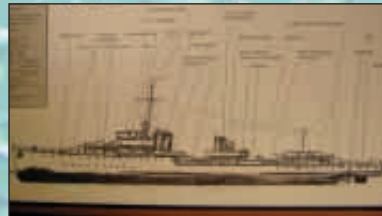
Ruokailun sekä muun tankkauksen jälkeen jatkoimme *Neuenfelsille*. Ensivaikutelma oli: paljon kansipintaa ja pellit rutussa kuin paperi. Osa kansirakenteita räjäytysten jäljiltä pohjassa hylin vieressä. Monet pitävät Neuenfelsiä parhaana Narvikin kohteista.

Ilta-pala syötiin leirintäalueen ruokasalin terassilla.

MAANANTAINA 8.9. oli vuorossa Romanby. Se osoittautui helpoksi kohteeksi. Kannen alla oli avaraa ja ruumasta toiseen siirtyminen onnistuu parhaiten juuri kannen alla. Vaikkei rojua paljoa olekaan jäljellä, loppuu ilma/aika silti kesken.

HÄVITYKSEN KAUHISTUS

Toisella dyykillä siirryimme sotahylkyihin *Wilhelm Heidkampf* ja *Anton Schmidt* lentokentän viereen.

Kaikki kolme sotahylkyä (*Anton Schmidt*, *Wilhelm Heidkampf* ja *Dieter von Roeder*) ovat saman sarjan aluksia, pituus reilut 120m. *Anton Schmidin* peräosa puuttuu, mutta *Wilhelmin* perä on sitäkin enemmän levällään. Saamiemme tietojen mukaan kaikki kolme on upotettu vierekkäin keulat maihin päin.

Viime vuonna paikalla sukeltaneiden kehujen mukaan *A:n* ja *W:n* väliä on vain muutama metri ja niiden väliin jää kapea kanjoni. No, Jartsan kanssa sukelsimme poijutettuun hylkyyn. "Ahaa, tämä on pystyssä", ajattelin, "Sen täytyy olla *Wilhelm Heidkampf*. Kartan mukaan laitimmainen oikealla (mereltä päin katsottuna). Sukelletaan kannen yläpuolella keulaan asti ja palataan paapuuriin puolen kylkeä pitkin perään päin. "Kanjoni" tulee varmasti vastaan heti paluumatkan alussa." Näin järkeilimme.

Ei siellä mitään kanjonia ollut, ei näkynyt toista hylkyäkään (*Anton Schmidt*). Rojua riitti ainakin 120m matkalle, ja lopuksi palasimme takaisin styruuriin puolella. Yllätys oli melkoinen, kun ohitettuamme

poijuköyden laidan ulkopuolelta joutuimme pimeään "tunneliin". Olimme löytäneet keuhutun kanjonin. Paineet alkoivat pudota varailmalukemiin eikä sukellusaikaakaan ollut liikoja jäljellä. Ehdimme kuitenkin kiertää *A:n* laillisessa järjestyksessä ja palailimme nousuköyden kautta kumpariin.

Hylkyjen järjestys ja suunta aiheutti post-dykkikeskusteluja. Kohtuullisen vääntämisen jälkeen rautalanka osoitti järjestykseksi erilaiseksi kuin kartalla: konsensuksen

mukaan poiju on kiinni keskimmaisessa hyllyssä eli *Wilhelm Heidkampfissa* ja *Anton Schmidt* on siitä etelään ja kyljellään. Kolmas hylky eli *Dieter von Roeder* jäi paikallistamatta.

Illalla grillattiin taas kodassa.

ÄLKÄÄ YRITTÄKÖ TÄTÄ KOTONA!!
TIISTAINA 9.9. päätimme palata sotahyllylle ja etsiä *Dieteriä*. Päätelimme kartan mukaan, että *Dieter* on hieman matalammassa ja jonkin matkaa pohjoiseen. Jartsan kanssa sukelsimme suunnitelman mukaisesti ensin *W:n* keulan ohi noin 10m käyrälle, ja lähdimme sitä seuraamaan. Noin 10min jälkeen löysimme valtavasti "betonikontin" ja jonkin verran kaapeliromua. 15min kohdalla päätimme palata hieman syvemmällä takaisin. Tuskin olimme päässeet tavoitesyvytyteen (pari metriä pohjan ≈20m yläpuolella) ja kääntyneet tulosuuntaan, kun törmäsimme laivankappaleeseen. Seurailimme romuja syvemmälle. Viimeiset palaset näyttivät makaavan noin 30m syvyydessä.

Olimme käyttäneet osan paluumatkan varatusta ilmasta tähän pikku mutkaan, joten kovin perusteellisesti palasia ei tutkittu. Palailimme kohtaan, jossa olimme hyllyn yhyttäneet ja suuntasimme syvyyden mukaan nousuköyttä kohti.

Tuskin oli *Dieterin* pala jäänyt näkömatkan päähän, kun edessä häämötti jo seuraava osa. Tutkimme sitä pari minuuttia ja jatkoimme matkaa. Seuraava lohko odotti jälleen näkömatkan päässä. Lyhyt katselmus ja eteenpäin, ilmaa oli tässä vaiheessa jäljellä noin 500 litraa.

Ja taas sama juttu. Heti kun lohko hävisi horisonttiin, oli seuraava kohilla. Tällä kertaa tunnistimme sen keulaksi. Olimme uineet paluumatkaa jo sen verran, että *Wilhelmin* täytyi olla lähellä. Oletin mat-

kan olevan uima-altaan luokkaa, eli ilman pitäisi riittää, vaikka varoilla oltiin jo.

Eikun vielä kerran! *D:n* keula jäi näkyvis- tä noin 10m matkan jälkeen ja mikä musta möykky edessä kohosikaan ellei *Wilhelmin* kylki! Bongasimme nousuköy- den, mutta jatkoimme *Antonille*. Tutkimme minuutin katkeamiskohtaa. Olimme bonganneet 3 hävittäjää yhdellä sukelluksella.

Jartsa näytti, että hän haluaa käydä *Anton Scmidtin* keulassa kääntymässä. Siis sinne. Matka oli luultua pidempi. Paluumatkalla painemittari ei paljoa värähtänyt kummal- lakaan. Vauhtia oli sen verran, että Risto ehti nippanappa tunnistamaan ohikiitäjät. Pysähdyimme 3m dekoon. Painemittarit nollassa. Hengittelimme "rauhallisesti" 3min ja nousimme pintaan ja eikun veneeseen. Kun Jartsa otti Agalaisen pääs- tään ja kokeili pakkosyöttöä, ei se edes su- hahtanut. Omani sentään pihahti, kerran.

Kuka sitä ylimääräistä ilmaa mukanaan kantamaan...

KIIPEILYÄ

Iltapäivällä ei sukellusintoa enää löytynyt. Viisaammat ovat kertoneet, että reissulla on hyvä pitää välipäivä aina silloin tällöin ja dekoilla liiat tyypet pihalle. Laiskoina tyy- dyimme puolen päivän sapattiin.

Typpihän poistuu sitä nopeammin, mitä jyr- kempi gradientti kudoksista ulkoilmaan on.

Myös verenkierron vilkastuminen auttaa. Mitä Norjassa voi tehdä? Kiivetään vuor- elle! Siinähan iltapäivä sujuu rattoisasti. Autolla hiihtohissin ala-asemalle ja rin- nettä ylös. Sulku, Pekka, Maukka, Jartsa, Päivi, Petteri ja minä. Petteri luovutti leikin jo kättelyssä, mutta me muut läksimme ur- heasti kiipustamaan. Sulku ja Pekka kii- ruhtivat kärkeen, me muut puuskutimme jossain kaukana takana.

Vartitunnin tarpomisen jälkeen yhytimme ensimmäisen rinneravintolan. Maukka ja Jartsa jäivät sinne, vaikkei se ollut edes au- ki. Päivin kanssa yritimme ottaa kärkiparia kiinni. Pääsimme varsin lähelle puurajaa, ennenkuin illan hämärtyminen (ja oman kuntoni loppuminen) pakotti kääntymään paluumatkalle. Sulku ja Pekka olivat kadonneet jäljettömiin. Myöhemmin selvisi, että he olivat siirtyneet sivusuunnassa noin 30m viereiselle rinteelle ja yhyttäneet "huipulle" vievän tien.

Samaa tietä pojat palasivat puomille asti. Puomin luona oli vilkasliikenteinen(!) parkkipaikka keskellä metsää. Paikallisten koirankusetajien suosiossa. Ko. parkki- paikkakin oli merkitty Narvikin karttaan. Sinne johtavan kadun (lue kinttopolku) tunnistaminen vain vaati salapoliisityötä. Loppuilla suunniteltiin seuraavaa päivää. Paikallisen sukellusyrittäjän kanssa oli käyty neuvotteluja päivärekestä, mutta so- pivaa kohdetta ei saatu sopivaan aikaan.

ROMBAKFJORD

KESKIVIKKONA 10.9. teimme päiväretken Rombakvuonoon Narvikin pohjoispuolelle. 2002 Ismo, Okku ja co. olivat kantaneet kumpparin veteen pusikon läpi jyrkää rinteä. Tällä kertaa laskimme veneen vesille vesillelaskupaikalla, jota ei viime vuonna ollut. (Aika hedelmällistä maata vuonoon oli ajettu, koska puut olivat vajaassa vuodessa kasvaneet samankokoisiksi kuin ympäristössään ;))

Varsinaisia kohteita vuonossa olivat hävittäjä *Georg Thiele* ja lentovene *Dornier 26 Seeadler* (=merikotka).

vieläkin veden yläpuolella. Peräosa makaa kyljellään noin 60m syvyydessä.

Ykkösryhmä (Pekka, Ismo, Risto ja Sulku) sukelsi Jorille ja toinen aalto (Okku, Maukka, Jartsa ja mää) leikki ornitologia. Okkun ja Ismon viimevuotisten muistikuvien mukaan merikotka lepää erään mökin edustalla poukamassa noin 20m syvyydessä. Poukamasta löytyikin iso poiju, joka oli tukevalla touvilla kiinni kettingissä, joka taasen kiinnittyi isoon murkulaan. *Dornieria* vaan ei näkynyt missään.

Plan B: Veneellä poukaman toiselle reunalle, alas kahteenkymppiin ja rivissä käyrää pitkin kohti toista reunaa. Noin 10min uiskentelun jälkeen tuli petolinunperä näkyviin. Toinen siipi on taittunut rungon päälle, mutta kaikki on hyvin hahmotettavissa. Etuampujan hytistä löy-

tyy vielä käytettyjä hylsyjä, yksi potkuri on vielä paikoillaan yms. Erakkorapuja ja kierrekotiloita ym. mereneläviä näkyy runsaasti.

Paluumatkalle lähdetessä seurattiin *Dornierista* lähtevää verkon alapaulan näköistä naruja. Se toi meidät suoraan muuttaman kymmenen metrin päässä olevalle poijulle. Nyöri oli kiinni poijun pohjakettingissä. Sama poiju jonka ympäristöstä ei aiemmin löytynyt mitään.

Toisella sukelluksella ryhmät vaihtoivat kohteita. Bongasimme Jorin kolmesta potkuriakselista ylimmän (42,3m), ja lähdimme paluumatkalle. Alas mennessä ei oikein hahmottanut, kuinka jyrkässä rinteessä Jori makaa. Tuntui siltä, että saimme nousta suoraan ylöspäin. Runko on palasina ja aikamoinen sekamelska. Yhden ison valonheittimen löysimme ja aivan rantavedestä puuvasaran.

Lounaan (lue hernesoppa) jälkeen ykkösryhmä halusi sukeltaa bion vastarannalla. Lähes pystysuora seinämä vie pohjalle noin kolmeensataan metriin. Pojat kääntyivät takaisin hiukan aikaisemmin.

Kehuivat kovasti näkymiä (lue fluraa ja faunaa).

Maukka ja Jartsa olivat jo sukeltaneet tarpeeksi tälle päivää, mutta Okku hinkui vielä harppuunoimaan. Lähdin seuraksi. Kuka tietää, ehkä yhyttäisimme sen vonkaleen, joka ohitti meidät 10-20m päästä rannalla istuessamme. Siitä vilahti näkyvissä vain osa selkää, mutta jo sen silmien välikin...

Leviatania ei löytynyt, seitiparvi kylläkin. Kierrekotiloita, meritähtiä, simpukoita, tokkoja ja kaikenlaisia polyyppejä myöskin.

Illalla campillä paistettiin kampsimpukoita, joita Risto oli keräillyt laskuveden aikaan. Mainitsinko, että meillä oli tiukan budjetin reissu? Jälkiruuksi oli Campingmakkaraa.

KERTAUSTA

TORSTAI 11.9. meni vanhan kertaukseksi.

Maukan kanssa *Stråssalle*. Sukelsimme ruumasta toiseen ja kävimme konehuoneessa höyrypannuja ihaillemassa. Ruumissa on ilmeisesti sen verran malmipölyä ilmassa, ettei tee mieli käydä ihan pohjalla. Keulapiikistä löysimme reidenpaksuista kettinkiä ja paksun letkun. Veikkaamme, että joku on käynyt mummittipumpun kanssa leikkimässä. 50min jälkeen olivat ilmat vähissä ja taas oli pakko nousta pintaan.

Toinen dyykki Riston ja Sulun kanssa *Neuenfelsille*. Ruumaan ja torpedoaukosta ulos tai toisinpäin. Kansirakenteet ovat räjäytyksen jäljiltä pohjassa paapuurin puolella. Melkein oikein! Tarkemmin tutkittuamme huomasimme osan niistä kuuluvan noin 20m pitkään puiseen alukseen! Tiedossa ei ole mikä hylky on kyseessä ja kuinka kauan se on siinä ollut.

Nyt huomasin erakkorapuja ja kierrekotiloita satama-altaan hyllyissäkin, joskin pienempiä kuin Rombakvuonossa.

Haikein mielin nostimme kumpparit ja lastasimme kamat peräkärryn. Enää yksi yö ja joutuisimme palaamaan Suomeen.

LISÄÄ KERTAUSTA

PERJANTAINA 12.9. aamulla Petteri ja Päivi lähtivät kaksistaan sukeltamaan, humppari ryhmä halusi mennä katkarapuostoksille ja teknoryhmän loppuosa (Pekka, Ismo,

Jartsa) meikäläisellä vahvistettuna lähti vuorta valloittamaan.

Viisastuneina (kantapään kautta) ajoimme autolla puomille ≈ 300 m merenpinnasta ja jatkoimme siitä tietä pitkin tienviitalle 656m merenpinnasta. TV-mastolle ja hiihtohissin yläasemalle oli matkaa enää toiset 600m. Camel-boots menetelmällä suunnistimme pilvessä oikean kautta koukaten.

Vanhan kunto ei enää ollut ihan kohdallaan ja huomasinkin jääväni hyvin tarkkailuasemiin. Lopulta pääsimme huipulle ja pilvetkin kauas karkasivat. Sain otettua pari kohtuullista kuvaa, missä muut kuvastuvat taivaanrantaa vastaan. Huipulla

oli muitakin. Kulkivat hissillä. Potrettikuvat sekä muutama maisemakuva ja sitten jatkamaan reisilihastestiä, tällä kertaa nelipäistä ojentajaa. Pilvetkin palasivat, mutta rakoilivat sen verran, että satama yms. näkyivät hetkittäin suoraan alapuolella.

KOTIMATKA

Vielä viimeiset ostokset ja alkuillasta kotimatalle. Vähän ennen Haparandaa pysähdyimme grillailemaan leirintäalueen parkkipaikalle. Aamulla varhain kotona. Koiran kanssa kuselle ja nukkumaan.

Texti: Merihessu

Kuvat: Risto, Sulku ja Merihessu

Saaristomeren sukeltajat järjestävät

13. – 20.3.2004 sukellusmatkan Port Safagaan, Egyptiin.

Mukaan mahtuu max 25 henkeä. Lähtö 13.3 aamuyöstä Turun linja-autoasemalta, klo 04:30, paluu Turkuun sunnuntaina 20.3 n klo 21. Pyydämme kaikkia reissulle osallistumista harkeitsevia (=ilman sitoumusta) ilmoittautumaan **30.11** mennessä, jotta saamme jonkinlaisen indikaatin lopullisesta lähtijämäärästä.

Kohde Port Safaga sijaitsee n. 60 km Hurghadasta etelään.
Tarkemmin matkasta www.saaristomerensukeltajat.fi - reissulista.

Hinta noin 620 EUR plus linja-automatkat Tku-Hki-Tku plus sukellukset, n. 150 EUR.
Hinnat ja muut ehdot tässä vaiheessa vielä alustavia.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset

email jukka.sulku@pp.inet.fi puh 040 825 2682

tai

email olavi.salin@orionpharma.com puh 050 429 7539

Onewaydivers on Tour I – Nauvo 5.-7.9. 2003

Hämyisen Hunter's Innin vähemmän hämyisellä terassilla juuri P1 kurssin käynyt Onewaydivers -ryhmittymä päätti pitää toimintaansa yllä ja ottaa perinteeksi ainakin yhden yhteisen sukellusreissun vuodessa.

Ensimmäisen reissun suunnittelu aloitettiin hyvissä ajoin jo keskikesällä ja Merenkululaitoksen asiantuntijamme sekä retkemme organisoijan, Tapio S:n avustuksella kohteeksi valittiin Nauvo ympäristöineen ja yöpymispaikaksi Villa Viveca Kirjaisista.

Reissuun lähdettiin aurinkoisena perjantai-iltapäivänä seuran pikkukompuran ja kumiveneen kanssa. Saaristovarauksen kautta hankittu mökki osoittautui todelliseksi luksus-huilaksi, sopien loistavasti vaativien sukeltajanalkujen tukikohdaksi.

Lisäksi kiitos ruuanhankkijoiden (Marina K ja Tapsa S), hauikset kasvoivat ruokakasseja kantaessa eikä nälkää reissulla nähty. Voi jopa olla, että mahalaukku venyi hieman suuremmaksi, karkeasti arvioiden tilavuus saattoi kasvaa jopa muutamalla litralla.

Perjantai vietettiinkin seuraavan päivän amatöörisukellusten olosuhteita optimoiden ja kilpailuhenkeä tyydyttäen. Ohjelmassa oli tietenkin ammattimaista saunomista (uusi ylpeä busterinomistaja, Ville A, huolehti kotiäititimensen lempeään tapaansa saunan kuumuudesta), tikanheittoa ja illan kohokohtana Timpuri -peli. Pelin tiimelyksessä syntyi sääntöjä sitä mukaan kun peli eteni, vaikka joukkoon ei yhtään alle kouluikäistä kuulunutkaan ja säännöistä kiisteläessä meteli oli välillä sukeltajien arvokkaita tärykalvoja rasittava.

Lopulta koko pelin oli pakko kulminoitua viimeiseen sääntöön, nro 10: "Älä kälätä".

Bränsskär, 1. sukellus

Hyvissä ajoin lauantai-aamuna porukka pakkaantui kerrosvoileipä -taktiikalla pakettiauton etuosaan ja ylijääneet ilmankuluttajat survottiin takaosaan pullojen, pukujen ja varustelaatikoiden keskelle. Kun kaikkien raajat olivat turvallisesti auton ovien

Kirjais

sisäpuolella, Juha K (jonka sukunimi ei ajotyylin verrattavuudesta huolimatta ollut Kankkunen) painoi kaasun pohjaan ja nokka käännettiin kohti Kirjaisten yhteysvenesatamaa, josta matkaa jatkettiin seuran kumiveneellä Brännskäriin, ensimmäisen sukelluskohtemme luo. Kohteemme oli Brännskärin eteläpuolella sijaitseva n. 25 metriä pitkä puinen purjealus Enigheten, joka upposi armon vuonna 1897. Tällä hetkellä alus lepää hiekkapohjalla noin 15-18 metrin syvyydessä. Sijainnin ja mataluuden ansiosta kohde oli meidän porukalle oivallinen.

Kalliolle rantauduttuamme kiskoimme sukellusrömppeet niskaan ja taiteilimme kivikoiden välistä veteen. Humps alas pohjalle ja - hylkyä ei löytynytäkään. Koko vuosisadan ta-

kainen komeus oli ilmeisesti ensimmäisen sukellusparin nostattaman valtavan mutapilven sisällä, joka oli keskeltä pimeämpi kuin Linnankiinteistön kompurahuone sähkökatkon aikaan. Liejun synnyttämän mustan aukon johdosta sukellus sujui alkuperäisistä suunnitelmista poiketen pelkkänä biodyykinä. Onneksi hylyn länsipuolelta löytyi kalliomuodostelmia katseltavaksi, joskin mieltä harmittavasti kaiversivat hylynpuutosoireet.

Turvapysähdyksessä kulutettu aika auringon värikkääksi kuultamassa rinteessä kasvillisuuden seassa tasapainotellen sai taas hyvälle mielelle. Osuipa näkökenttään jopa vesikasvista kiinni pitävä siloneula, jota en kyllä ihan heti kalaksi tunnistanutkaan, vaikka hetken silmästä sil-

mään otusta tuijotinkin. Kun kääntynin viittoilemaan parille havaintoani, kadotin kalamaailman oudon otuksen silmistäni ja jouduin luopumaan yrityksestä näyttää sitä parille. Epäuskon vallatessa mieleni jäin pohtimaan, olinko nähnyt harhoja vai en.

Pintauduttuamme kuulimme muilta pareilta, kuinka helppoa hylyn löytäminen oli ollut ja kirjoittihan ohiuiminen sentään muutaman ansaitun kommentin puutteellisesta näkökyvystä. Mieleeni nousi edellisen tapaus, jossa kuulin Luvian Säpin edustalle, Lindgrenin matalalle vuonna 1944 uponneen s/s Siriuksen hajoneen hylyn keskellä komeilevasta suuresta länsiviitasta, jota en ollut kertaakaan huomannut kyseiselle hyllylle suorittamani neljän sukelluksen aikana! Onneksi sentään olin nähnyt joka kerta Siriuksen höyrykattilan, joka tosin on huomattavasti paljon

suurempi kuin länsiviitta pohjan betonimöhkäleineen.

Svinholmin meriläinen

Niin vatsojen kuin pullojenkin tankkauksen jälkeen suunnistimme toiselle kohteelle Pikku Nauvon kaakkoispuolelle, Svinholmin itärännassa noin 1,5-6 metrin syvyydessä lepäävälle hyllylle. Saksalaisten miinaraivauksessa käyttämä puurakenteinen, 12 metriä pitkä alus upposi jouduttuaan venäläisten ilmahyökkäyksen kohteeksi, ilmeisesti vuonna 1944.

Perille tultuamme paikka osoittautui todella matalaksi lahdenpoukamaksi, jossa vallitsi lähes nollanäkyvyys pinnalta tiirailtuna, ja niin asia osoittautui olevan myös pinnan alta tarkasteltuna. Forssan Seudun Sukeltajien vierailevan tähden,

Brännskärin valloitus

"Turska" Tirkkosen kanssa uimme aluksi muutaman metrin syvyydessä ristiin rastiin lahdenpohjaa hylkyä etsien, ainoina katsekohteina maskiin linsseihin silloin tällöin törmäilevät suuremmat vedessä leijuvat hiukkas-
set. Harkitsimme jo, että piirrämmekin linsseihin kalankuvia, jotta olisi edes jotain katseltavaa. Sukeltamista parhaimmillaan! Vaikka näkyvyys oli huonohko, lämmin pintavesi (+15°C) sai märkäpukusukeltajan viipymään vedessä pidempään ja nautiskelemaan olostaan, niin paljon kuin nollanäkyvydessä vain nautiskella voi. Kun lopulta etsinnästä turhautuneina suunnistimme takaisin kumiveneen luo, niin kuinka olla-kaan, muutaman metrin päässä lähtöpaikastamme oli pari laudankappalletta pohjalla ja niiden osoittamaan suuntaan sammakoiden myös itse hylky löytyi. Taas oli tytöillä ollut liikaa vauhtia matkassa ja kohteet vilistivät ohi silmien kuin formula-auton kyydissä.

Hylyn paikallistamista innostuen otimme asiallisesti vauhtia pohjasta (noin 2,5 metrin syvyydessä kun olimme) ja ponnistimme pintaan hihkumaan, jotta kaikki varmasti huomaisivat saavutuksemme. Mutta epäonneksemme Tapsa V olikin jo ehtinyt bongaamaan hylyn ennen meitä ja jouduimme tyytymään toiseen sijaan ja painumaan takaisin pohjaa pölyttämään.

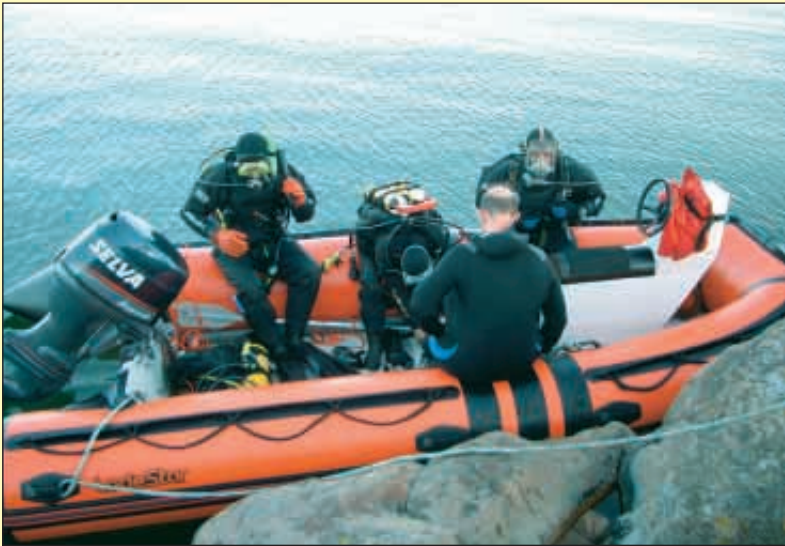
Svinholmin hylky tarjosi matalasta sijainnistaan huolimatta kohtuullisen paljon katseltavaa. Aluksen perä oli säilynyt melko ehjänä ja keulan puolelta taas löytyi paljon mielenkiintoisia esineitä, kuten kaapinovat kauniine koristekahvoineen. Vaikka hylky mielenkiintoinen paikka olikin,

tuskin palaamme pitkään aikaan samalle, todella matalalle kohteelle. Sen verran laaturietoinen Itämeren hylkypaljoudessa saa olla!

Brännskär, 2. sukellus

Sunnuntaina suunnistimme uudeleen, viikonlopun päätössukelluksen merkeissä, Brännskärin hylkyä tutki-
maan. Joukkoamme kävi kallioilla piristämässä myös Harri U ja vilahti sukelluskalastajakin harppuunoinen kivien lomassa, joskin oli erittäin vaikeasti havaittavissa maastokuvioisessa märkäpuvussa. Toisella sukelluskerralla Brännskärissä löytyi tie jo itse hyllynkin luo. Kun malttoi edetä Kaapeli –kyltin kohdalta suoraan (edellisellä kerralla suoraan uiminen sisälsi jotenkin kummasti 90 asteen kulman mutapilven kohdalla, ei ihme että hylky meni ohi) 14 metriin, niin hyllyn hahmo ilmestyi näkökenttään. Näkyvyyttä oli kiitettävät 5-6 metriä ja veden lämpö märkäpukusukeltajillekin sopiva, eli kylmä ei tullut kunhan ei katsonut lämpötilaa tietokoneesta. Tieto lisää tuskaa, myös veden lämpötilan suhteen.

Hylky ulottui noin 18 metriin, ja oli kiva kohde tutkiskella, kun runko ja kyljet olivat melko ehjät, mutta kansilaudoitus puuttui. Aluksen keula oli hajonnut, mutta keulapuu oli yhä pystyssä, samoin kun kahdesta aluksessa olleesta mastosta perämasto kurkotti yhä pintaa kohden. Perän takana ui vastaan, koon huomioon ottaen, muutamia ahmatin oloisia ahvenia ja suuri made majaili hyllyn lautujen välissä, ilmeisesti viimeistä lepopaikkaansa etsien. Sen päässä näkyi

Lähdössä Svinholmin hyllylle

menneiden taisteluiden jälkiä ja pyrstöstä kiskaiseminenkaan ei saanut kalavanhususta liikkeelle ja pakenemaan paikalta. Uidessamme parini kanssa pois päin kalavanhus jäi vihaisesti mulkoilemaan turvapaikastaan, hyllyn salaperäisistä kätkeistä, hiljaisen maailmansa rauhan rikkojia. Kun kuplamme katosivat kalaherran näkökentästä, se varmaan vain peruutti ärsyyntyneenä pidemmälle hyllyn syvyysiin ja jäi manaamaan paineilmalaitteiden keksijöitä.

Reissun viimeisen sukelluksen jälkeen käänsimme LodeStarin keulan kohti Kirjaisia, missä reissumme miesväki lastasi menopelin kyytiin. Kauniiden saaristomaisemien lisäksi naissukeltajien silmiä oli hivellyt lähes koko viikonlopun ajan, kun kompuromestariimme Tapio V esiintyi valkoisissa lenkkitosuissa ja pitkissä kal-

sareissa joiden päälle oli kiskottu, suomalaista pukeutumisperinnettä suurella rakkaudella kunnioittaen, valkoiset tennissukat. Mutta kuten aina, kaikki hyvä päättyy aikanaan ja eksoottisesti pukeutuneet adonikset oli jätettävä taakse. Oli kotiinlähden aika.

Terveisin, Anne T

P.S. Järjestämme reissuja jatkossakin, suunnitelmassa on ainakin Uudenkaupungin ja Jurmon reissu sekä vierailu Raumalle Brita Danille. Joukkoomme mahtuu muitakin, jos kanttia riittää lähteä amatöörisukeltajien sekaan. Parhaiten reissuista kuulee kiskaisemalla Yhdensuunnansukeltajaa hihasta ja kysymällä!

**TEROITUSLIIKE
TEHO OY**

RUISSALONTIE 17, 20200 TURKU

Puh. 02 - 2303306

Auto 0400 - 827076

Työkalut vaativaan käyttöön:

FLEX

PORTER • CABLE

SÄHKÖTYÖKALUT

FESTOOL

Festo Tooltechnic

TEROITUKSET NOPEASTI, ASIAANTUNTEMUKSELLA

NÄLKÄINEN?

O&K:lta eväsreppu sukelluskeikalle tai kunnon eväät illanviettoon.

Täydellinen juhla- ja pitopalvelu

O&K CATERING

CK CAFÉ

Reivikatu 5 – 7 20540 TURKU

Puh. 0400 829 858

SEURAN YHTEYSTIETOJA

Puheenjohtaja, Koulutusvastaava

Petri Vahteri

Peltopohjankatu 31

21280 RAISIO

puh: 040-540 6943

Sihteeri

Harri Urho

Muurilanpolku 3

20400 TURKU

puh: 040 555 4776

Uppopallovastaava

Ari Peltonen

Hjeltinkatu 1 C 18

20380 Turku

puh: 045-672 2799

Postiosoite:

Saaristomeren Sukeltajat

PL 800

20101 TURKU

**PS. MUISTA SEURAN
PIKKUJOULU 12.12.**

Lehden toimitus

Päivi ja Petteri

URSUIT

Monipuolinen sukelluspukusarja vaativaan käyttöön.

www.ursuk.com